

Ale abych nezapomněla, máme hlavně
MAMINKU, TATÍNKA, BABIČKU A DĚDEČKA



Všichni bydlíme ve velikém městě. Já s maminkou, tatínkem a brášky bydlíme úplně pod střechou jednoho starého vysokého domu. Z našeho pokojíku vidíme do dvora s kaštaný. A protože bydlíme hodně vysoko, jejich větve dosahují skoro až na naše okno.

Babička s dědečkem bydlí také v našem městě. Jezdíme k nim tramvají, protože je to docela daleko. Jezdit tramvají je moc zábavné. Kluci se vždycky dívají k řidiči, jak řídí, a já s nimi koukám také.

Babička s dědečkem mají i chaloupku. Ta není v našem městě, je na vesnici. Babička se tam narodila. A vždycky, jakmile je už jen trošku hezky, odjedou do své chaloupky a zůstanou v ní až do podzimu. My je jezdíme navštěvovat, aby se jim tam náhodou nestýskalo.

K babičce a dědečkovi se vždycky moc těšíme. Hlavně na velké prázdniny. Dokud je škola, jezdíme za nimi jen na sobotu a neděli. Ale i přesto tam zažijeme vždycky spoustu dobrodružství.

O jednom, které se mi přihodilo, ti teď hned budu vyprávět...

MŮJ OBJEV



Babiččina chaloupka je celá pruhovaná a skrývá spoustu tajemství.

Mám pocit, že ji nikdy úplně celou neprozkoumám. Je v ní velká kuchyň, kde se topí v opravdových kamnech. Babička na nich i vaří. V kuchyni je vždycky příjemně a teploučko, i kdyby se venku čerti ženili. Potom je v chaloupce několik pokojů. Jeden má babička s dědou. Na poličkách i přes postel jsou přehozené různé vyšíváné dečky. Tam my děti moc nesmíme.

My děti máme také jeden pokojík. Je v něm okénko na louku za domem. Jednou jsem z něj viděla brzy po ránu srnku. V pokoji máme velkou postel, ve které spíme všichni tři dohromady. Často se v ní štoucháme, kopeme a pereme kvůli místu. Ale na druhou stranu bychom tu postel nevyměnili. Když maminka večer zhasne, začnou ve starých skříních vrzat červotoči a já se vždycky trošku bojím. Zalézám hlouběji pod peřinu a jsem ráda, že tu brášky vedle sebe mám.

Poznáš na obrázku, kde s brášky spíme?